

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei
 Studenții plătesc pe jumătate

Strălănătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
 BUCUREȘCI

11 — Strada Artei — 11

In dosul Palatului Justiției

SUMAR:

Un pact de quota litis din anul 1820, de d. I. Tanoviceanu;
JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Inalta curte de casație și justiție, s. I: Popa Iordache cu
 Gheorghiuță V. Stoica și D-tru Marin P. Dan;
 Idem, s. II: Elena T. Stoian cu Căp. Paul Van Saanen și G.
 Maxențian;

Idem: C. Georgescu cu Soc. Teleorman;
 Curtea de apel din Galați, secția vacantelor: Frații Mitrany
 cu Samuel Katz, cu o Observație de d. D. Alexandresco;
 Tribunalul jud. Prahova, s. II: Ilinca Ion Rațu Kiri cu Ioniță
 Gh. Paraschivoiu, cu o Observație de d. Dem. I. Nicolăescu;

PROCESUL MANDREA.

Informații.

Un pact de quota litis din anul 1820

Sunt mulți dintre juriștii noștri, cari cred că pactul de quota litis ar fi fost oprit în timpul Codicelui Calimach. Am arătat altă dată că aceasta este o idee greșită (1).

Documentul pe care îl publicăm mai la vale probează că chiar dacă legiuitorul va fi interzis pactul de quota litis, practica n'a voit să țină seamă de această interdicțiune nerațională, ci a continuat să admită plata avocatului după proces și din ceea-ce el va scoate prin judecată.

Iată o învoială de acest fel pe care am găsit-o printre documentele de familie ale d-lui Simion Hociung din Galați, fost senator și fost consilier la Curtea de apel:

«Știut să fie că din parte noastră a tuturor fraților Hociungești am făcut vechil pe d-lui polcovnicul Neculai Obreji ca să stee în judecata pentru două sute stânjeni moșii ci avem intru a noastră slăpănire di la părinții noștrii în hotarul moșii Rușilor și cât spor va scoate peste aceste 200 stânjeni, acel spor îl dăruim dumn. pentru osteneala și zilele ce'i vor trece în judecata acestor 200 stânjeni, care spor să fie a d-lui în veci atât a d-lui cum și a urmașilor d-lui, cari această așezare am făcut-o între noi cu buna primire noastră și or la ci judecată vom merge cu-vântu di răspunsu să nu avem precum și cheltuială, cum nici d-lui polcovnicul să nu aibă a ceri de la noi ca să'i plătim zilele căti vor treci în pricina aceasta

(1) Pactul de quota litis în dreptul român. Articol publicat în revista Dreptul an. XXX (1901) No. 15, 16 și 17.

di judecată, cum și banii la hotărât pe spor aciala să aibă d-lui a și-i plăti nesupărându-ne pe noi cât di puțin. Și pentru hotărātu acelor două sute stânjeni să avem a plăti fiește-care după stânjini ci avem și pentru siguranții urmează a noastră iscălitură în veci.

1820, Iunie 24

(Iscălit) Iord Hociung (?) Ioniță (?) Strat zet (?) Hociungu, Toader Pintili (?) Vasile... post Neculai Bibiri.

Acest zapis s'au scris de mini cu buna primire amânduror părților și am iscălit.

(indiscifrabil)

De sigur că suntem în fața unui adevărat pact de quota litis, fiind-că polcovnicul Niculae Obreja vechilul Hociungeștilor drept munca și cheltuelile sale cu procesul acestora, primește de la ei tot ceea-ce densusul va scoate peste cei 200 stânjeni, cari probabil că și ei erau contestați de partea adversă.

Această învoială poate fi nefavorabilă avocatului pentru că:

1. În cas de pierderea procesului el a muncit și a cheltuit de geaba;

2. În caz de câștig, dacă clientul e de rea credință, trebuie să suporte un alt proces cu densusul. Adaog că azi această a doua eventualitate e cu mult mai frecventă, de oare-ce nerușinarea și reaua credință e mult mai răspândită de cât era pe la începutul veacului trecut.

În cât despre client, dacă are neajunsul că plătește mai mult, el are în schimb un indoit folos de a face o asemenea convențiune.

1. Avocatul lucrează cu mai mare interes, de oare-ce știe că în cas de pierdere muncește de geaba.

2. În cas de pierdere clientul nu are neplăcerea a mai cheltui pe de-asupra cu procesul și cu avocatul din propria sa avere.

Adaog că de altmintrelea, une-orî, pactul de quota litis e impus de împrejurări.

Inchipuiți-vă, un testament saū o moștenire de milioane în favoarea unui sărac; dacă rudele mortului atacă testamentul saū pretind moșteni-

(2) Zet este ginere.

rea și ele sunt bogate, cum va putea lupta săracul cu marii avocați ai rudelui mortului, când el nu poate plăti avocați nici chiar de mâna a doua, căci abia are ce mânca? Voiți oare ca săracii să fie la discrețiunea bogaților, cari singuri au mijlocul de a plăti pe avocații mari prin anticipațiune?

Neapărat săracul trebuie să tae o parte din al său spre a plăti pe avocat, dar o face aceasta pentru a salva restul, ceea-ce e foarte rațional. Că plătește cu mult mai scump, aceasta e adevărat, dar în realitate aceasta e soarta săracului în toate împrejurările; tot-d'a-una proporțional vorbind, săracul plătește mai mult. Adaog că din toți săracii, acela care plătește scump pe avocat cu pactul de quota litis, e cel mai puțin de plâns, fiind-că acest sărac *dacă plătește* este un *fost sărac* și actualmente bogat, grație avocatului.

Aceasta bine înțeles când pactul de quota litis e făcut de un sărac. Ce vom zice însă când e făcut de un bogat care putea să plătească pe avocat prin anticipare și prefera totuși un pact de quota litis?

E evident că clientul în asemenea cas e un sgârțit care nu vrea să cheltuiască, ci îi place să vină la câștig pe de a gata. Dacă plătește mai scump pe avocat, el nu are de cât ceea-ce merită, căci după cum zice proverbul: *leneșul-măi mult aleargă și scumpul-măi mult păgubește*. Acest client este de sigur puțin interesant, toc-mai fiind-că este prea interesat.

I. Tanoviceanu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, sect. I

Audiența de la 23 Septembrie 1903

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

Popa Iordache cu Gheorghiuță V. Stoica și D-tru Marin G. Dan

Pământ rural.—Regulamentul din 1878 pentru aplicarea și executarea art. 5 și 6 din legea rurală de la 1864.—Condițiune de strămutare a celui împroprietărit pe locul ce i s'a dat.—Neîndeplinirea ei.—Deposedare.—Dacă se face cu chemare în judecată sau punere în întârziere.—(Art. 8 din regulamentul menționat; art. 5 și 6 din legea rurală de la 1864).

Art. 8 din regulamentul din 1878 pentru aplicarea și executarea art. 5 și 6 din legea rurală din 1864. prevede că atunci când unul din împroprietăriți nu s'ar strămuta într'un mod efectiv, în curs de doi ani de la punerea lui în stăpânire în comuna unde i s'a dat pământ, Statul va fi în drept a îl relua și a dispune de densusul dând acel pământ altui sătean în drept a' primi după legea rurală, fără ca această măsură să dea loc la vre-o pretențiune de despăgubire din partea orî cărui ar fi.

Această dispozițiune a regulamentului, care face parte integrantă din contractul de împroprietărire intervenit între Stat și săteni și care dar s'a avut în vedere ca condițiune a împroprietăririlor făcute în urma aplicării acestui regulament, se aplică fără nici o chemare în judecată sau punere în întârziere, ci numai printr'o simplă constatare făcută de comisiunea de recensământ.

Decisiunea No. 379/903. — Respins recursul făcut de Popa Iordache, în contra decisiiei Curții de apel din Craiova, s. II cu No. 3/903, în proces cu Gheorghiuță V. Stoica și D-tru Marin G. Dan.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Manolescu;

Pe recurent, în desvoltarea motivelor de casare; Pe d-l avocat H. Butoianu din partea intimaților în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Curtea de apel violează art. 66 din procedura civilă, când prin considerantul său zice: Că Statul avea drept fără o lege specială să atribue comisiunilor însărcinate pentru regularea contribuțiunilor fiscale ca să judece și diferentul dintre Stat și locuitorii împroprietăriți după legea rurală, pentru neîndeplinirea condițiunilor prevăzute prin art. 8 din regulamentul, pentru executarea art. 5 și 6 din legea rurală.

«Că așa fiind, decisiunea comisiunei de apel invocată de intimați, pentru stabilirea dreptului tatălui lor de proprietate asupra pământului în litigiu și deposedarea mea după ce am fost împroprietărit și l'am lucrat 7—8 ani, este un titlu năvală fără valoare și nu poate produce nici un efect juridic.

«Că, dacă Statul prin citatul regulament a stipulat că e în drept a resilia vânzarea, aceasta nu se operează ipso jure, ci trebuie ca Statul să obțină de la justiție deposedarea și în urmă să împroprietărească pe altul».

Având în vedere decisiunea supusă-recursului din care rezultă, că Popa Iordache, recurentul de astă-zî, a intentat acțiune în contra lui D-tru Marin Dan și Gheorghiuță Stoica, pentru revendicarea unui pământ de 11 pogoane, ce a fost dat reclamantului în virtutea art. 5 și 6 din legea rurală de la 1864 și de care a fost în urmă deposedat de comisiunea de recensământ în favoarea tatălui părților; că Curtea de apel din Craiova, a respins acțiunea, pe baza art. 8 din regulamentul din 1878, pentru aplicarea și executarea menționatei articole din legea rurală;

Considerând că, prin acest articol din regulament se prevede, că atunci când unul din împroprietăriți, nu s'ar strămuta într'un mod efectiv, în curs de 2 ani de la punerea lui în stăpânire în comuna unde i s'a dat pământ, Statul va fi în drept a îl relua și a dispune de densusul, dând acel pământ altui sătean în drept a' primi după legea rurală, fără ca această măsură să dea loc la veri-o pretențiune de despăgubire din partea orî cui ar fi;

Că această dispozițiune a regulamentului, care face partea integrantă din contractul de împroprietărire intervenit între săteni și Stat, fiind aplicată recurentului, densusul nu se poate plânga că deposedarea nu s'a făcut pe calea judecătorești, de oare-ce împroprietărire lui, fiind făcută posterior regulamentului din 1878, adică la 1879, el a avut în vedere condițiile de împroprietărire între care era și cea de a se strămuta efectiv în comuna unde s'a dat pământ;

Considerând că neîndeplinirea acestei condițiuni, a strămutării efective a împroprietăritului pe pământul său se face fără nici o chemare în judecată sau punere în întârziere, ci numai printr'o simplă constatare făcută de comisiunea de recensământ;

Că întru cât e constatat că recurentul nu s'a strămutat în timp de 2 ani, de la punerea sa în posesie, în comuna unde a fost împroprietărit, Curtea de apel cu drept cuvânt a respins acțiunea lui, și n'a violat prin aceasta dispozițiunile art. 66 proc. civilă;

Că prin urmare, motivul de casare e ne fondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 15 Septembrie 1903

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Elena T. Stoian cu Căp. Paul Van Saanen și G. Maxențian

Urmărire imobiliară. — Contestație motivată că s'a făcut acțiune în reducerea ipotecei. — Dacă este o contestație care intră în prevederile art. 530 din Pr. civ. — Nedisputarea temeiniciei de către tribunal. — Facerea vânzării. — Ordonanță de adjudecare casabilă. — (Artic. 530 Pr. civ.).

Ipotecă. — Act de ipotecă. — Cesiune. — Causă de anulare a actului de ipotecă. — Dacă se poate opune și cesionarului.

1. *Reducerea ipotecei este sinonimă cu anularea în totul sau în parte a ipotecei, de oare-ce reducerea creanței ipotecare în total sau în parte are de efect stingerea dreptului de ipotecă, în totul sau în parte, ast-fel că contestația făcută de debitorul urmărit înaintea tribunalului de urmărire și prin care cere suspendarea urmăririi până când tribunalul se va pronunța asupra acțiunii în reducere a actului de ipotecă, acțiune intentată deja de debitorul urmărit, intră în prevederile art. 530 din Pr. civ., și tribunalul de urmărire trebuie să judece temeinicia acestei contestații, căci dacă se mulțumește pur și simplu a respinge contestația pe motiv că dânsa nu ar intra în casurile prescrise de sus citatul articol, de lege, și procede la vânzare, ordonanța sa de adjudecare este casabilă.*

2. *Causa de anulare a unui act de ipotecă se poate opune și cesionarului aceluși act.*

Decisiunea 376/903. — Casată, în urma recursului făcut de Elena T. Stoian, ordonanța de adjudecare a Trib. Ilfov, secția de notariat cu No. 97/903 dată în proces cu Căp. Van-Saenen și G. Maxențian.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Prodan;

Pe d-l avocat G. Anghelescu, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat I. Vilacros, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

• Tagă de dreptate.

• Exces de putere, violarea și greșita interpretare a art. 530 Pr. civilă.

• Am făcut contestație și am dovedit Trib. că titlu în virtutea căruia s'a urmărit și scos în vânzare casa mea, nu are ființă pentru că nu am primit suma prevăzută în rînsul, — cu toate acestea trib. prin exces de putere și violând și interpretând greșit art. 530 Pr. civ. mî respinge contestația și procedează la vânzare sub cuvînt că casul meu nu intră în nici una din ipotesele prevăzute de sus citatul articol.

Avînd în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului;

Considerând că se constată că cu ocaziunea adjudecării provisorii a imobilului urmărit, recurenții au făcut contestație în regulă la Tribunal cerînd suspendarea acelei urmăririi, până când Tribunalul comercial se va pronunța asupra validității actului de ipotecă în virtutea căruia se făcuse urmărirea, act a cărui validitate fusese contestată de recurenți;

Că, însă, Tribunalul, fără a judeca serioșitatea acestei

contestațiunii așa precum prescrie art. 530 pr. civ., se mărginește numai a respinge contestațiunea, pe motiv că dânsa nu ar intra în casurile prescrise de sus citatul articol, întru cât nu s'ar cere anularea titlului;

Considerând că este netăgăduit, și însuși Tribunalul o recunoaște, că recurenții cereau prin acțiunea ce introdusese la Tribunal, reducerea ipotecei constituită prin actul care forma obiectul urmăririi;

Că întru cât reducerea ipotecei este sinonim cu anularea în totul sau în parte a ipotecei, de oare-ce reducerea creanței ipotecare în totul sau în parte are de efect stingerea dreptului de ipotecă în totul sau în parte, contestațiunea ce dînsii făcuse, intră în prevederile art. 530 pr. civ. și dar Tribunalul urma ca conform citatului articol, să judece temeinicia acelei contestațiunii;

Considerând că de alt-fel între contractul de întreprindere și între contractul de ipotecă, este o strînsă legătură, și în acțiunea intentată va avea a se judeca că contractul de ipotecă nu poate subsista fără executarea contractului de întreprindere;

Considerând că cauza de anulare a actului de ipotecă se poate opune și cesionarului, întru cât, actul de ipotecă e în legătură strînsă cu actul de întreprindere, și cesionarul avea cunoștința de aceasta;

Considerând că tribunalul ne ținînd seamă de cuprinsul și de adevărata natură a acțiunii intentate care fusese însuși titlu în virtutea căruia se făcuse urmărirea, motivul este întemeiat;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-lalte mijloace de casare, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 7 Octombrie 1903

Președinția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Consilier

C. Georgescu cu Societatea Teleorman

Perimare. — De când 'și produce efectele ei cererea de perimare. — Două acțiuni consecutive la același obiect. — Acțiunea a doua anterioară cererei de perimare a primei acțiuni. — Dacă păstrează efectul întreruptiv de prescripție.

Perimarea nu-și produce efectele ei de cât de la data cererei.

Din acest principiu rezultă că în cazul când s'au făcut două acțiuni consecutive avînd același obiect, dacă cea din urmă acțiune este anterioară cererei de perimare a primei acțiuni, ea păstrează efectul întreruptiv de prescripție al primei acțiuni, căci părăsirea primei acțiuni a fost făcută în vederea celei de a doua, și această a doua acțiune arată voința reclamantului de a nu renunța la dreptul lui.

Decisiunea 415/903. — Respins recursul făcut de C. Georgescu contra sentinței Trib. Teleorman cu No. 241/903, în proces cu Societatea Teleorman.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte N. Mandrea;

Pe d-l avocat Macedonsky în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Cancicov, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

• Omisiune esențială, de oare ce tribunalul nu se pronunța asupra cesiunii, dacă afacerea era civilă, sau comercială, cea-ce era de mare importanță pentru stabilirea termenului prescripției.

Considerând că recurentul susținea înaintea instanțelor de fond că afacerea este de natură comercială pentru a putea invoca prescripția de 10 ani a acțiunii, iar instanțele de fond constată că prescripția de 10 ani nu poate fi invocată cu succes, de oare ce ea a fost întreruptă mai înainte de împlinirea acestui termen;

Că așa fiind omisiunea nu este esențială, și motivul urmează a se respinge ca fără interes.

Asupra motivului al II-lea de casare:

• Violarea tuturor articolelor privitoare la întreruperea prescripțiunii, fiind-că tribunalul, consideră ca întreruptă prescripțiunea din acțiunea intentată de societatea Teleormanul în 1902, pe motivul că acțiunea din 1900 nu era încă perimată, comițind ast-fel și o eroare grosieră, de oare ce, în momentul când s'a făcut a doua acțiune, prescripțiunea era deja trecută și a doua acțiune nu mai putea să se razeme pe prima, care fiind perimată prin cartea de judecată cu No. 1303/902, a Judecătoriei Ocolului Alexandria, această perimare a operat cu efect retroactiv până în ziua cererii de perimare, așa că acțiunea a doua nu mai putea fi considerată ca o continuare a celei d'întâi.

Având în vedere sentința supusă recursului, cum și celelalte acte din dosar, din care se constată: că societatea Teleorman, având a lua suma de una mie lei în virtutea unui act de împrumut cu data de 23 Iulie 1891, a chemat în judecată, la 1 Iulie 1900 pe recurentul C. Georgescu ca garant și pe cei-l'alți debitorii principali;

Că la 10 Aprilie 1902, societatea face o nouă acțiune, având același obiect, și îndreptată numai în contra garantului C. Georgescu;

Că pe când această din urmă acțiune era pendinte în apel la tribunalul, recurentul cere de la Judele de Ocol, în ziua de 9 Noembrie 1902, perimarea primei acțiuni intentată de societate la 1 Iulie 1900 și rămasă în suspensiune de la 5 Septembrie 1900;

Că Judele de Ocol prin cartea de judecată No. 1303 din 21 Noembrie 1902 declară perimată prima acțiune, intentată la 1900 de societate, contra recurentului;

Considerând că, în această stare de fapte, recurentul C. Georgescu, cu ocazia judecării celei de a doua acțiuni din 1902, a opus societății Teleorman prescripțiunea de 10 ani, iar instanța de fond a înlăturat această prescripțiune pentru că fusese întreruptă;

Considerând că acțiunea societății Teleorman, derivând din obligațiunea luată de recurent prin actul din 1891, nu a fost prescrisă de oare ce societatea a exercitat-o înăuntrul termenului de prescripție de 10 ani, prin cererea în judecată făcută la 1900;

Că de și această cerere a fost perimată, însă cererea de perimare a fost făcută la 9 Noembrie 1902, adică posterior unei noui chemări în judecată introdusă de societate la 10 Aprilie 1902, în baza aceluiași act de împrumut din 1891 și judecată de tribunal în apel, prin sentința supusă recursului;

Considerând că perimarea nu-și produce efectele ei de cât de la data cererii;

Că din acest principiu rezultă, că în cazul când s'au făcut două acțiuni consecutive având același obiect, dacă cea din urmă acțiune este anterioară cererii de perimare a primei acțiuni, ea păstrează efectul întreprinsiv de prescripțiune al primei acțiuni, căci pără-sirea primei acțiuni a fost făcută în vederea celei de a doua, și această din urmă acțiune arată voința reclamantului de a nu renunța la dreptul lui;

Considerând că aplicând aceste principii de drept la specia procesului, cu drept cuvânt tribunalul prin decizia supusă recursului, a declarat că acțiunea societății Teleorman, exercitată în virtutea actului de împrumut din 1891, nu este prescrisă și deci motivul de casare este nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, S. Vacanțelor
Audiența de la 17 Iulie 1893

Președenția D-lui V. RÂMNICEANU, Membru

Frații Mitrany cu Samuel Katz

Decizia comercială No. 25/93

Faliment. — Concordat. — Dreptul femeii de a vota concordatul bărbatului cu creanța ei dotală.

Procură.—Legalizarea ei de poliție.—Separație de patrimonii. — Faliment. — Restituirea dotei.

Înainte modificării Codului de comerț, prin legea din 1895, femeia putea, în baza creanței sale dotale, să ia parte la concordatul bărbatului său.

Creditorii pot lua parte la concordat prin mandatari investiți cu o procură legalizată de poliție, legea necerând în această privință o procură autentică.

Falimentul bărbatului, intervenit în cursul căsătoriei, atrage de drept obligația sa de a restitui dota, fără ca femeia să mai aibă nevoie de a cere separația de patrimonii, și aceasta pentru motivul că, în cele mai multe cazuri, femeia n'ar mai avea ce lua din averea bărbatului, dacă ar fi silită să recurgă la procedura lungă a separației de bunuri.

Curtea deliberând, și

Având în vedere apelul făcut de frații Mitrany contra sentinței Tribunalului Covurlui s. II, cu No. 75/93, sentința prin care s'au respins în lipsă cererea reclamanților de a se anula concordatul intervenit între falitul Sam. Katz și majoritatea legală a creditorilor săi, fiind condamnați reclamanții și la 1500 lei amendă;

Având în vedere că apelanții își întemeiază apelul lor pe următoarele motive:

I) Motive de formă sau procedură: Că nu s'ar fi înștiințat pe toți creditorii despre declararea falimentului, sau că li s'ar fi contestat creanțele; că ordonanța Judelei comisar pentru convocarea creditorilor ar fi nulă, căci nu este contrasemnată de grefier, și nu a fost comunicată creditorilor; că notificarea făcută unora din creditorii între cari și frații Mitrany este nulă, fiind făcută de registratorul tribunalului, iar nu de portărel sau grefier; că unul dintre ei cari au semnat concordatul nu au avut procura autentică de la mandantele lor, ci numai legalizată de comisie;

II) Motive de fond: Că nu s'au întrunit majoritatea legală a creditorilor și creanțelor, de oare ce au votat concordatul soția falitului, care nu avea dreptul; că a votat alt creditor, Roler, care, de asemenea, nu avea dreptul și alți creditorii fictivi și, în fine, că falitul ar fi dat supracotă la unii dintre creditorii cari au votat concordatul.

În ce privește motivele de formă:

Având în vedere că din lucrările din dosar se constată că formele au fost bine îndeplinite, fiind înștiințaji toți creditorii falitului despre declararea sa în stare de faliment, unii personal, iar alții prin procuratorii lor cunoscuți și îndeplinindu-se regulat și procedura prin comunicare și dresare de proces verbal de afișare la grefa tribunalului;

Considerând că legea comercială nu prevede prin nici un text că ordonanța Judelei comisar să fie contra semnată de grefier, ci, din contră, stabilind o anume procedură de urmat în materie de falimente, și această procedură fiind respectată în totul de Judele comisar, nici acest motiv nu este întemeiat;

Considerând că legea autentificării actelor prevădând compelița polițiilor de a legalisa procurile pentru a sta în justiție, rezultă de aci că și acest motiv invocat urmează a fi respins, de oare-ce procura lui P. Schaefer a fost legalizată de comisie, și au fost specială și legea nu cere nicăeri o procură autentică.

În ce privește motivele de fond:

Considerând că din dosarul falimentului se constată că Roler, care a votat concordatul cu creanța lui Vitner, era proprietar al acelei polițe, în baza girului făcut de Vitner, în persoana sa, și că această calitate de creditor i s'a recunoscut în mod regulat de către Judele comisar și nu a fost contestat de nimeni;

Considerând că din deposițiile martorilor ascultați și

din toate actele prezentate nu s'a putut constata că, în adevăr, ar fi votat concordatul vre-un creditor fictiv, și cu atât mai puțin că i ar fi dat vre-o supra-cotă vre-uniu din creditorii cari au votat concordatul;

Că din depozițiile martorilor nu reeasă alt ceva de cât că polițiile falitului circulau din mână în mână pe piață, înainte de facerea concordatului, fiind cedate, fie prin gir, fie prin procuri, dar nici un martor nu a declarat a fi primit sau a ști că s'au primit de cine-va vre-o poliță în mod gratuit spre a mări pasivul falimentului;

Considerând că, în ceea ce privește pe femeia falitului, că dreptul său de a veni la concordat cu creanța sa dotală rezultă din dispozițiile art. 714 și 800 Cod com. În adevăr, după principiile generale în materie de faliment, ori-ce creanță contra falitului prin declararea falimentului se consideră ca ajunsă la termen;

Femeia fără îndoială că este creditoare cu dota sa și ar fi a o prejudicia în mod grav a o face chiar să 'și piardă dota, dacă ar trebui a'i cere să facă mai întâi formalitățile de separațiunea patrimoniilor și apoi să vie la masa falimentului; căci acele formalități sunt foarte întârziatoare, pe când formalitățile falimentului sunt urgente; prin urmare, până să termine cu separațiunea patrimoniilor, mai în tot-deauna falimentul ar fi terminat; deci, femeia nu ar mai avea ce lua pentru dota sa;

A se susține că femeia nu se poate presenta la masa falimentului și a vota concordatul cu creanța sa dotală, este a o prejudicia în profitul celor-lalți creditorii ai falitului, cari, în ori ce cas, ia o cotă la creanțele lor, pe când femeia nu va lua nimic; concordatul ne fiind de cât un contract intervenit între falit și creditorii săi, și legea comercială neprevădând nici-o incapacitate expresă pentru femeia falitului de a nu se presenta la masa falimentului, cu dota sa, care nu este cu nimic garantată, și a se considera ca ori ce creditor ordinar este fără îndoială că trebuie să fie admisă;

Este fără îndoială că femeia este creditoare cu dota sa; căci, în specie, s'a și prezentat și 'și-a verificat conform legii comerciale creanța sa. Fiind prin urmare creditoare, ca ori care altul și incapacitățile sau excluderile de la masa falimentului fiind de drept strict, și legea nicăeri neprevădând pe acesta, urmează că femeia să fie admisă;

Considerând că din examinarea articolelor din Codul comercial, relative la concordat, rezultă că legiuitorul a vădut cu favoare și caută a încuraja acest mod de aranjament între falit și creditorii săi; că ast-fel fiind a opri pe femeie a se presenta cu creanța sa dotală și a lua parte la concordat este a agrava de cele mai multe ori poziția falitului; căci în ori-ce caz, creanța sa, se va avea în vedere în calcul pasivului și prin urmare va trebui ca bărbatul falit să 'și formeze majoritatea legală de creditorii și creanțe din persoane străine, ceea ce i va fi mai dificil de cât dacă și femeia ar putea lua parte la votarea concordatului;

Apoi, de ce nu s'ar permite femeii să ia parte la concordat? Fiind că renunță la o parte din dotă fără a fi stăpână absolută a ei, ne având separațiunea patrimoniului? Pe lângă motivele juridice invocate mai sus, se poate răspunde la aceasta și că neadmitând pe femeia în cel mai avantajos cas tot la acest rezultat se va ajunge; căci, sau se va vota concordatul și fără ca și atunci suma aferentă creanței femeii tot o va lua; sau nu se va vota, și atunci cazul va fi mai grav; căci bărbatul va rămânea definitiv falit; totul i se va vinde și nu va lua de cât ceea ce va resulta din vânzarea averii bărbatului, ceea ce în tot-deauna este mai puțin de cât ceea ce i se oferă prin concordat. Și acest rezultat de neadmitere de concordat din cauza creanței femeii fiind datorat numai femeii, lesne se pot vedea consecințele și din punctul de vedere material pentru bărbat și din punctul de vedere moral pentru familie;

Considerând că din toate acestea rezultă că femeia urmează a fi admisă cu creanța sa la votarea concor-

datului și, ast-fel fiind, bine tribunalul a omologat concordatul;

Pentru aceste motive, Curtea, admite în parte apelul, etc., etc.

(ss) D. Pârvulescu, G. Tanoviceanu.

Opiniune

Considerând că femeia nu poate să se presinte la faliment ca creditoare cu sumele de bani aduse zestre de cât după ce a obținut mai întâi separațiunea de patrimoniu, și aceasta pentru simplul motiv că convențiunile matrimoniale nu se pot desfința și obligațiunea de restituțiunea dotei nu poate lua naștere de cât în casurile anume determinate de lege; falimentul ori cât de mult ar altera situațiunea bărbatului și ar atinge interesele femeiei, nu este cuprins între aceste casuri de art. 1271 Cod civil și nu poate prin urmare avea de efect ca de plin drept să facă exigibilă restituțiunea dotei;

Considerând că, în specie, Fani Catz, soția falitului, în baza actului său dotal, nu reclamă obiecte certe și determinate, pentru ca să poată esercita drepturile prevăzute de art. 796 Cod comercial, ci bani în numerar, pe care i-a adus dotă; ea este dar creditoare, și în această calitate, nu putea să fie admisă a se presenta în faliment, de cât dacă ar fi ridicat bărbatului dispozițiunea bunurilor sale, printr'o sentință de separațiune de patrimoniu, lucru pe care nu l'a făcut;

Că dar esclusându-se femeia cu creanța de 5000 lei, cu care a fost primită să voteze concordatul, nu mai există majoritatea cerută de art. 846 Cod com. de trei pătrimi din totalitatea creanțelor și concordatul nu se putea face, prin urmare nici omologa.

Că, dar, acest motiv de opozițiune fiind întemeiat, este inutil a se examina și cele alte invocate de opo-

nent. Pentru aceste motive, sunt de părere să se admită apelul și să se respingă cererea de omologarea concordatului.

(s) V. Râmniceanu

Observație. — În Codul frances, chestiunea de a se ști dacă femeia poate, sau nu, să ia parte, cu creanța sa dotală, la concordatul bărbatului, este și astă-zî controversată⁽¹⁾.

La noi, înaintea modificării Codului de comerț, în privința falimentelor, prin legea din 20 Iunie 1895, jurisprudența admitea pe femeie să participe, cu creanța sa dotală, la deliberarea concordatului bărbatului său⁽²⁾. Principiul contrar a fost admis prin legea din 1895 (art. 849), pentru că femeia, după cum se exprimă expunerea de motive a acestei legi, e presupusă favorabilă falitului, și pentru că prin importanța creanței sale, ea determina adesea-ori majoritatea⁽³⁾.

Acest punct nu mai are astă-zî de cât un interes istoric, fiind că legea a fost modificată în această privință.

Punctul din decizia Curței relativ la separațiunea de patrimoniu are însă un interes practic chiar

(1) Vezi Baudry, Le Courtois et Surville, *Contrat de mariage*, III, 1867.

(2) Cpr. C. București și Cas. rom. *Dreptul* din 1882, No. 85 și din 1889, No. 70 și 83. Bulet. 1890, p. 743.

(3) Vezi Gesărescu și Dan, *Codul de comerț cu noua lege a falimentelor*, nota asupra art. 489, p. 209.

astă-zî, fiind-că, în această privință, legea comercială n'a fost modificată.

În Franța, se controversează chestiunea de a se ști dacă falimentul său insolabilitatea bărbatului, intervenite în timpul căsătoriei, atrag de drept separația de patrimonii, și prin urmare, restituirea dotei, sau dacă aceste fapte sunt numai de natură a autoriza pe femei a cere separația de patrimonii sau de bunuri. După unii, atât falimentul cât și insolabilitatea bărbatului ar da numai drept femeii de a cere separația de bunuri, aceste fapte punând dota ei în pericol ⁽⁴⁾; iar după alții, aceste împrejurări ar atrage de drept separația patrimoniilor, deci obligația de a restitui dota ⁽⁵⁾.

Această din urmă soluție, admisă și de Curtea din Galați, prin decizia ce publicăm astăzi, este, după părerea noastră, singură juridică în legislația noastră. În adevăr, art. 790 din Codul de comerț dispune că: «La caz de faliment al bărbatului, femeia reiea imobilele dotale cu dreptul de a percepe veniturile, precum și imobilele parafernale care-i aparțineau în momentul căsătoriei, etc.».

Apoi, art. 791 din același Cod dispune că: «Femeia va relua, asemenea, imobilele dobândite de dânsa și în numele ei, cu banii proveniți din instrăinarea bunurilor ce-i aparțineau în momentul căsătoriei, sau care i-au parvenit în urmă prin unul din modurile arătate în art. precedent, etc.».

Din aceste două texte, combinate cu art. 719 (715 vechiu) rezultă cu prisosință că falimentul bărbatului dă naștere la restituirea dotei, fără ca femeia să mai aibă nevoie de a recurge la separația de patrimonii. În acest sens se pronunță în mod constant doctrina ⁽⁶⁾. Cât pentru jurisprudență, ea n'a avut încă, după cât cunoaștem, ocasiunea de a se pronunța direct asupra acestui caz interesant ⁽⁷⁾. Din acest punct de vedere, decizia Curței din Galați este interesantă și merita a fi publicată și scoasă din uitarea în care zăcea, de și ea datează încă tocmai de la 1893.

(4) Gnuillouard, *Contrat de mariage*, III, 1090. Laurent, XXII, 230. Baudry et Surville, *op. cit.*, II, 913. Répert. Sirey, V^o *Faillite*, 616. Cpr. și Cuzziari, *Il Codice de commercio italiano commentato*, VII, 519, p. 335. Această soluție a fost admisă și de trib. de Ilfov, *Dreptul* din 1901, No. 47. — *Quid juris*, în caz când falimentul său insolabilitatea bărbatului ar fi anterioare căsătoriei? Vezi Rodière et Pont, *Contrat de mariage*, III, 2107.

(5) Rodière et Pont, *op. cit.*, III, 2106. Troplong, *Contrat de mariage*, II, 1395.

(6) C. N. Toneanu, *Falimentele*, p. 192, No. 156. D. G. Maxim, *Curierul Judiciar* din 1897, No. 14, p. 106 urm. Nacu, III, p. 140, No. 235. Vezi și Thaller, *Des faillites en droit comparé*, II, p. 131 (ed. din 1887). Cpr. și t. VIII a Coment. noastre, p. 346.

(7) D-l D. G. Maxim, într'un studiu interesant, publicat în *Curierul Judiciar* din 1897, No. 14, intitulat: «Drepturile soției în caz de faliment al bărbatului», citează în acest sens mai multe sentințe ale secției comerciale a trib. din Iași, însă toate aceste sentințe, care ar fi putut să arunce o lumină asupra chestiunii, zac nepublicate în condițiile tribunalului.

În cas de declararea bărbatului în stare de faliment, cererea în restituirea dotei se va introduce contra sindicului (art. 717 C. com.), punându-se însă și pe bărbat în cauză, pentru-că, după cum foarte bine ține Curtea din Bordeaux, bărbatul este contradictorul natural și neapărat al femeii într'o cerere de asemenea natură ⁽⁸⁾. Cu-toate-acestea, chestiunea este controversată, și unii susțin că cererea femeii trebuie să fie îndreptată numai în contra bărbatului ⁽⁹⁾, iar alții, numai în contra sindicului, rămânând însă bărbatului dreptul de intervenție ⁽¹⁰⁾. Ambele aceste sisteme sunt însă inadmisibile, întru cât cel întâi tăgăduiește în mod absolut drepturile masei creditorilor, iar cel de al doilea, tăgăduiește caracterul personal al acțiunii în separare de patrimonii.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, Secția II

Audiența de la 26 Septembrie 1903

Președinția D-lui AL. AL. DEMEYRESCU. Președinte

Ilinca Ion Radu Kiri cu Ioniță Gh. Paraschivoiu

Femeie măritată. — Prescripție. — Acțiunile femeii ce se pot răsfrânge asupra soțului. — Avere parafernala. — Dacă prescripția curge în contra femeii. — (Art. 1877 și 1880 Cod civil).

De și art. 1880 din Codul civil pune, în mod general, principiul că nu este supusă prescripției, pe cât timp ține căsătoria, nici o acțiune a femeii care ar putea să se răsfrângă cum-va în contra bărbatului de ar fi exercitată de femeie în contra unei a treia persoană, totuși art. 1877 din acelaș Cod, referindu-se în mod special la averea parafernala a femeii măritată, dispune în mod clar că prescripția curge în contra femeii măritată în privința averei sale parafernale, chiar și dacă averea se află sub administrația bărbatului cu reserva însă, pentru cazul acesta, de acțiune recursorie a femeii contra soțului.

S'a prezentat apelanta Ilinca Radu Kiri reclamantă la prima instanță asistată de d-l avocat Paraschivescu; cum și intimatul pârât Ioniță Gh. Paraschivoiu asistat de d-l avocat Predescu.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Ilinca Ion Radu Kiri, prin petiția registrată la No. 6534/903 în contra cărței de judecată No. 393/903 a judeului ocolului Văleni;

(8) C. Bordeaux, Sirey, 92. 2. 77. În același sens: C. Paris și Trib. Imperiului german: Sirey, 80. 2. 17 (cu nota lui Lyon-Caen). Sirey, 88. 4. 1. Sirey, 91. 2. 84. Vezi și Cas. fr. Sirey, 96. 1. 37. D. p. 97. 1. 17. Baudry et Surville, *op. cit.*, II, 904. Lyon-Caen et Renault, *Tr. de dr. comm.*, VII, 234. Dutruc, *Sépar. de biens judiciaire*, 411, p. 96. Ruben de Couder, *Dictionn. de dr. comm.*, V^o *Faillite*, 199. Rousseau et Laisné, *Dictionn. de procéd.*, V^o *Sépar. de biens*, 82, 83. Répert. Sirey, *Faillite*, 885. Thaller, *Tr. élément. de dr. comm.*, 1566. Cpr. Cesărescu și Dan, *op. cit.*, nota c. asupra art. 717, p. 48.

(9) Massé, *Dr. comm.*, II, 1199. Geoffroy, *Code pratique de la faillite*, p. 24.

(10) Boistel, *Pr. de dr. comm.*, 913. Bravard et Demangeat, *Tr. de dr. comm.*, V, p. 124 urm. (ed. a 2-a, 1891). C. Paris, D. P. 76. 2. 224. Sirey, 77. 2. 52.

Având în vedere concludsiunile părților și actele de la dosar ;

Având în vedere că prin menționata carte de judecată se respinge ca nefondată acțiunea intentată de apelantă în contra intimatului Ioniță G. Paraschivoiu, pentru revendicarea unui teren în mărime de un pogn și trei prăjini loc de porumbiște situat în comuna Olteni, pe motivul că intimatul care invocase prescripția de 10 ani servindu-se de un act autentic de cumpărătoare, făcuse dovada că posedă de mai bine de 10 ani acest teren în condițiunile cerute de art 1846 și 1847 C. civ și că este fiu de clăcași, deci capabil de a prescrie ;

Având în vedere că azi în apel apelanta spune că intimatul nu poate invoca prescripție de oare-ce el având cumpărat acest teren, proprietate parafernala a apelantei, de la soțul ei, și acțiunea în revandicare a soției urmând a se răsfrânge în mod fatal și asupra soțului care este răspunzător de evicțiune, această acțiune conform art. 1880 Cod civ. nu este supusă prescripției; că intimatul susține că tocmai fiind-că are de obiect revendicarea unei averi parafernale a soției, acțiunea ei este supusă prescripțiunii conform articolului 1877 C. civ.,—art. 1880 neiferindu-se de cât la averea dotală ;

Considerând că de și art. 1880 C. civ. pune în mod general principiul că nu este supusă prescripțiunii pe cât timp ține căsătoria, nici o acțiune a femeii care ar putea să se răsfrângă cum-va în contra bărbatului de ar fi exercitată de femeie în contra unei a treia persoană, totuși art. 1877 referindu-se în mod special la averea parafernala a femeii măritate, dispune în mod clar că prescripția curge în contra femeii măritate în privința averii sale parafernale, chiar și dacă averea se află sub administrațiunea bărbatului, cu reserva însă pentru cazul acesta de acțiune recursorie a femeii în contra bărbatului ;

Considerând că terenul ce se revendică de apelantă de la intimat fiind, după cum se constată din actele anexate la dosar și din recunoașterile părților, avere parafernala a apelantei, urmează a se aplica dispozițiunile art. 1877 C. civ., care se referă în mod special la averea parafernala a femeii măritate ;

Considerând că așa fiind și întru cât intimatul are o posesie de mai bine de 10 ani asupra terenului în litigiu, în condițiunile cerute de art. 1846 și 1847 Cod civ., și întemeiată pe un just titlu și bună credință, el a prescrie, conform art. 1895 C. civ. proprietatea acestui teren, ceea-ce consfințește în considerentele sale și cartea de judecată apelată, ast-fel că apelul în contra ei este neintemeiat.

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) Al. Al. Demetrescu, C Vărgolici.

Adnotație.—Specia venită dinaintea tribunalului de Prahova secția II-a este următoarea : Soțul în timpul căsătoriei vinde un imobil parafernala al soției, unui terțiu de bună credință și în condițiunile cerute de lege pentru a putea prescrie un teren rural. După trecere de 10 ani, soția intentează acțiune în revendicare în contra acestui terțiu, care însă îi opune prescripția decenală basată pe just titlu și bună credință.

Cestiunea care se pune este deci dacă acest terțiu poate sau nu poate să prescrie ? Din cele ce vor urma, nădăjduesc să arăt că nu poate să prescrie și că deci soluțiunea dată de tribunalul de Prahova este contrarie principiilor cari rezultă din lege.

Mai întîi, principiile generale care guvernează materia sunt următoarele : Prescripția, conform

art. 1875 C. civ., curge în contra veri-cărei persoane cari nu ar putea invoca o excepție anume stabilită prin lege. Printre aceste excepții sunt acelea pe cari le pot invoca minorii, interzișii și femeile măritate, cu următoarele distincțiuni : Când este vorba de minorii și de interziși, regula comună stabilită prin art. 1876 C. civ. este că în contra lor nu curge prescripția. Când însă este vorba de femeile măritate, se face deosebire între averea parafernala și între cea dotală și se stabilește ca principiu că prescripția curge în contra femeii măritate în privința averii parafernale chiar când această avere se află sub administrarea soțului; și nu curge pe timpul căsătoriei în privința imobilelor dotale, întru cât ele nu au fost declarate alienabile prin contractul de căsătorie sau întru cât prescripția nu începuse să curgă mai înainte de căsătorie. Articolul 1877 și 1878 Cod. civ.

La aceste principii care formează regula comună pentru femeile măritate, se stabilește apoi prin articolele următoare mai multe excepții. Printre aceste excepții este și aceea prevăzută la art. 1880 după care nu este supusă prescripțiunii pe cât timp ține căsătoria nici o acțiune a femeii care ar putea să se răsfrângă cum-va în contra bărbatului, de ar fi exercitată de femeie în contra unei a treia persoane.

Venind acum la specia noastră, avem pe soțul vânzător al unei averi parafernale a soției sale și care în calitatea sa de vânzător rămâne obligat conform art. 1337 C. civ., să răspundă către terțiu cumpărător de evicțiunea totală sau parțială a lucrului vândut. Avem pe de altă parte pe soție proprietară, care dacă și-ar exercita acțiunea în revendicare în contra terțiului cumpărător, expune pe soț să răspundă de evicțiune conform articolului citat.

Avem cu alte cuvinte toate elementele cerute de art. 1880 C. civ., pentru ca prescripția să nu poată curge în contra femeii pe timpul cât va dura căsătoria.

Dacă mergând mai departe, vom analiza și rațiunea care a determinat pe legiuitor să stabilească acest principiu, se va vedea mai mult încă că soluțiunea nu poate fi dată de cât în sensul acesta. Într'adevăr, dacă ar fi putut curge prescripția în cazul acesta în contra femeii, atunci ea ar fi fost obligată să exercite dreptul său în contra terțiului cumpărător, ceea-ce ar fi atras posibilitatea unei acțiuni recursorie în contra soțului, de unde ar fi decurs în majoritatea casurilor turburări și neînțelegeri între soți. Or, legiuitorul călăuzit de un principiu mai înalt de morală și ținând socoteală de armonia care trebuie să domnească între soți, a declarat în aceste cazuri suspendată prescripția pe timpul căsăto-

riei, salvând ast-fel și drepturile soției și asigurând și pacea în familie. Și principiul acesta este atât de adevărat în cât per a contrario, stabilit este că de câte ori acțiunea femeii nu s'ar resfrânge în contra soțului de atâtea ori prescripția curge în contra soției chiar și în timpul căsătoriei. Așa bună oră, dacă în loc ca soțul să vândă imobilul parafernă al femeii, îl face donație unui terțiu, acest terțiu va începe imediat să prescrie. Aceasta pentru că femeia revindicând imobilul său, terțul donatar nu ar avea recurs contra soțului de cât în casuri anume stipulate sau prevădute de lege, căci «*donator de evictione non tenetur*», art. 828 C. civ.

Cestiunea aceasta de alt-fel a mai venit înaintea instanțelor judecătorești și române și franceze și jurisprudența constantă a fost stabilită în sensul susținerilor mele. Fuzier-Herman, tom. 4, pag. 1328. Fratoșțițeanu pag. 1310.

E drept că această teorie a legii conduce la rezultate practice bizare, căci pe când donatarul său chiar usurpatorul de rea credință al unui imobil parafernă poate să prescrie acel imobil; din contră, bietul cumpărător care în buna lui credință a înmărat și banii, totuși nu va putea prescrie cât timp durează căsătoria. Dar... «*dura lex sed lex*».

Tribunalul de Prahova de alt-fel, printr'o argumentare foarte strânsă, pune în considerentele sale ca principiu general acela stabilit prin art. 1880, apoi crează excepția pe care o deduce dintr'un articol anterior adică din art. 1877; Or, tocmai în aceasta constă eroarea, căci de sigur legiuitorul nu a putut să creeze mai întâiu excepția și apoi să stabilească regula.

Articolul 1880 este următor lui 1877, el este care creiază o excepție și care trebuie aplicată așa precum este redactată. Această excepție nu distinge între averea parafernă sau dotală, deci ea se aplică indiferent ori de câte ori acțiunea femeii exercitată contra unei terțe persoane ar putea să se resfrângă cum-va în potriua bărbatului. Rămâne apoi articolul anterior—art. 1877—aplicabil în genere pentru toate cele-l'alte casuri privitoare la averea parafernă a femeii, în contra căreia curge prescripția, intru cât legea nu ar dispune alt-fel. Rămâne în același timp deschis, în aceste casuri, dreptul femeii d'a purta acțiune recursorie în contra bărbatului care ar fi avut administrarea averii sale parafernale.

Atât am avut de spus privitor la această sentință a tribunalului Prahova secția II și comentând'o nu am avut de sigur alt gând de cât acela al unei discuțiuni pur juridice.

Dem. J. Nicolaescu

Avocat, Ploiești

30 Octombrie 1903

PROCESUL MANDREA

Onoarea magistraturei e salvată! Sau mai bine, nu s'a reușit de cei cari n'au nimic sfânt și caută să pângărească toate instituțiile din această țară, să pângărească și această sublimă instituție a Justiției.

Inalta Curte de Casație și Justiție, în secțiuni unite, astă seară la orele 8¹/₂ a declarat serbătorește că unul din Președinții săi, d-l N. Mandrea, n'a comis nici un fapt care să atingă onoarea și demnitatea lui și a Corpului din care face parte. Acesta este răspunsul pe care îl dă suprema justiție calomniatorilor cari s'au grăbit să publice în ziarele politice, că acest înalt magistrat, cunoscut pentru perfecta lui independență și cinste, ar fi comis fapte incorecte sau urâte. Nu putem de cât să desaprobăm energie ușurința cu care Ministrul Justiției a căutat să pângărească pe fostul său coleg, cu atât mai mult cu cât, după câte a putut transpira, Inalta Curte a fost indignată de inscenările Direcției C. F. R., care chiar în dimineața judecării procesului, chemaseră la serviciul contencios diferiți funcționari, pentru ca Directorul acestui serviciu să le dea instrucțiuni de cum să vorbească, sub amenințări. Asemenea proceduri, cari s'au îndrăznit să se facă chiar contra unui înalt magistrat, sunt de o gravitate excepțională, care pune în nesiguranță complectă onoarea or căruia celățean.

Sperăm că se vor lua energice măsuri pentru ca această țară să nu mai sufere o asemenea rușine ne mai auzită.

Curierul Judiciar

INFORMAȚIUNI

*Anunțăm cu multă plăcere că, cu începere de astăzi, Comitetul de Redacție al ziarului nostru s'a complectat cu intrarea D-lor: **I. Tanoviceanu**, eruditul profesor la Universitatea de Drept din Bucuresci și **Vespasian Erbiceanu**, distinsul magistrat din Iași, ambii destul de bine cunoscuți cititorilor noștri prin publicarea diferitelor articole în «Curierul Judiciar».*

În numărul viitor vom publica un important articol datorit penei cunoscutului nostru colaborator, azi membru în Comitetul de redacție, **Vespasian Erbiceanu**, având ca titlu: «**Un răspuns în chestia soldatului Ispășoiu**», asupra căruia ne permitem a atrage atențiunea deosebită a cititorilor noștri.

D-l Riveanu, incasatorul nostru pentru provincie, aflându-se în Oltenia după incasările ziarului nostru, rugăm cu toată insistența a i se da tot concursul pentru incasarea abonamentelor datorate, care se pot achita și prin mandat poștal direct, pe adresa d-lui **Codreanu**, proprietarul ziarului **Curierul Judiciar**, la Bucuresți.